

Tidens fylde II

I den første artikel om tiden fylde blev der peget på, at vi lever i de sidste dage før Jesu genkomst, - en tid, der er kendetegnet ved, at videnskaben i Guds sted har overtaget al formidling af sandhed og således overtaget Guds trone. Troen på Gud som alle tings skaber og dermed som dommer er på trods af sandheden og al erkendelse blevet erstattet af troen på udviklingslæren, mens troen på Jesus, Guds Søn og verdens frelser, er erstattet af troen på mennesket og menneskets evne til selv at skabe paradys på jord.

Med andre ord: Vi lever i en tid, hvor lovløshedens hemmelighed har været virksom i et omfang, så troen på Gud som skaber og Frelser er fjernet, for at lovløshedens menneske kan åbenbares, - han, som kaldes fortabelsens søn. Vi lever allerede med Anti-Gud, Anti-Ånd og Anti-Rige og venter nu blot på, at Anti-Krist skal træde synligt frem.

Sådan er rammebetingelserne for vor tid og det, der er dens fylde.

Det efterfølgende vil sikkert blive kritiseret for at være en sammenblanding af åndelige betragtninger og beskrivelser af fysiske forhold. Og sandt er det, at de to sider af tilværelsen vil blive blandet, ganske enkelt fordi de er uløseligt forbundet. Alt i denne verden styres af Gud Herren, der er Ånd. At adskille det åndelige fra det fysiske er derfor ikke muligt, hvis man ønsker et retvisende billede af det, som er tidens fylde. Sagt lidt anderledes: Hvis man vil forstå det, der sker i verden, må det ske i lyset af Guds ord og med Guds ord som udgangspunkt. Alt andet er at søge i blinde.

* * *

Og hvad fylder så tiden?

Det største tegn er Israel, der er et tegn til modsigelse og til fald og oprejsning for mange. Det er Guds overvældende tegn i tiden forud for Jesu genkomst. På trods af verdens modstand har Gud ført jøderne tilbage til deres land, som han lovede dem for flere tusinde år siden. Jøderne er fortsat Guds udvalgte folk, for Gud fortryder hverken sit kald eller sine nådegaver. De er udvalgt til at være en velsignelse for alle folkeslag, idet Gud har betroet dem sit ord, dels gennem hellige profeter og til sidst ved Jesus, der er det levende ord, som i syndigt køds skikkelse kom for at frelse verden.

Men Guds udvælgelse af jøderne har hverken de selv eller resten af verden brudt sig om. Allerede Moses forudsagde, at Israel ved at vende sig bort fra Gud ville blive spredt ud blandt alle folkeslagene. Og det skete til fulde. Siden Jerusalem ødelæggelse i år 70 har jøderne været et forfulgt folk, der i små 2000 år har vandret i landflygtighed. Men Moses profeterede også, at de skulle vende tilbage: "Om så dine førstefødte befinder sig ved himlens ende, vil Herren din Gud samle dig sammen og hente dig derfra. Og Herren din Gud vil føre dig ind i det land, dine fædre havde i eje, og du skal få det i eje, og han vil gøre dig endnu lykkeligere og talrigere end dine fædre." 5.Mos.30:4-5.

Det specielle ved Israel som tegn er, at Gud har profeteret, hvad der indenfor de sidste 150 år er blevet opfyldt: Israel er genopstået som nation og som folk.

Det er aldrig sket tidligere i historien, at et helt folk er blevet spredt ud over jorden i 2000 år, at det er blevet bevaret som folk, for atter at samles i det land, hvorfra de blev spredt. Og det er ikke blot sket for vore øjne, så alle har kunnet se det, men gennem utallige profetier i Det gamle Testamente er det forudsagt, at sådan skulle det ske. En lille detalje: Profeten Esajas beskriver jøderne tilbagevenden til Israel med ordene: "Hvem flyver mon der som skyer, som duer til dueslag? Det er skibe, der kommer med hast, i spidsen er tarsisskibe, for at bringe dine sønner fra det fjerne;" 60:8-9. Bemærk, at profetien omfatter fly og skibe men ikke landtransport. Hvordan kunne Esajas vide noget om fly, og hvordan kunne han vide, at Israels fjender gjorde en tilbagevenden over landjorden umulig? Der er kun én forklaring: Han fik det ved Guds åbenbaring, for at vi, der lever nu, skal indse, at Gud er Herren, når alt, hvad han har profeteret, sker for vore øjne.

Har folkeslagene så set tegnet? Har vore politikere erkendt, at Gud er Herren, og at han er den Hellige, der fører sin vilje igennem, og at hans profetier altid går i opfyldelse, om det end tager lang tid?

Nej! Folkeslagene og dets ledere er blinde, så de intet ser og intet forstår. De har valgt at tilbede videnskaben som Gud, og de har valgt at følge Djævelen i hans oprør mod Gud. De følger den onde i alle hans anslag mod jøderne og mod staten Israel, der er blevet en torn i kødet på verdenssamfundet. Det globale jødehad vokser stadig, og det vil til sidst blive så stort, at alle folkeslag i endens tid skal angribe Israel, for at udslette staten og folket. Men når det sker, vil Gud i sin Hellighed gå i rette med alle folkeslagene for sit folk Israels skyld og for sit hellige navns skyld. Sådan er det profeteret, og sådan vil det gå. Salig den, som da har fred med Gud ved troen på Jesus, hans Søn.

Israel er det mest afgørende tegn i tiden, men det erkendes ikke i verden eller af verden. Derfor går denne verden sin dom i møde.

* * *

Samtidig med grundlæggelsen af Anti-Riget med Anti-Gud og Anti-Ånd i midten af 1800-tallet gik der en stor åndelig vækkelse over den protestantiske verden omfattende Nordvesteuropa, det meste af Nordamerika og Australien og New Zealand. I de nævnte lande blev der således en tydelig og næsten synlig deling af et verdsligt og et åndeligt regimente, og denne deling har haft og har stadig stor indflydelse på det, som er vor tids fylde.

De store vækkelser medførte en stor og stigende velstand i de lande og områder, hvor vækkelsen fandt sted. Det skyldes grundlæggende, at Gud har lovet, at det folk, der omvender sig til ham, vil han velsigne materielt. Og Gud har holdt sit løfte. Samtidig med vækkelsen kaldte Gud missionærer til at rejse til udviklingslandene med det frigørende og frelsende evangelium kombineret med social og medicinsk hjælp. Men i hælene på missionærerne fulgte et kobbelt af glubske ulve. De gik på rov i udviklingslandene, der blev ofre for de vestlige landes grådighed. Udviklingslandene blev underkuet og udbyttet og fik navn af kolonier. At tingene siden er vendt på hovedet, så missionærerne jævnlige får skylden for denne ud-

bytning og undertrykkelse er desværre i pagt med tidsånden, uden af det af den grund er sandt.

Den materielle velstand, der i sin oprindelse var Guds velsignelse, og som omfattede en teknisk revolution, er endt med at blive en forbandelse, fordi vi misbrugte velsignelsen og udplyndrede de forsvarsløse, for selv at øge vor velstand og velfærd. Vort overforbrug af materielle goder har medført en fortsat økonomisk krise og en voksende miljøforurening, der er ude af kontrol. Samtidig har velstanden fået de kristne til at falde i søvn, så de har glemt formaningen om at våge og ikke at falde i fristelse.

Kort om den økonomiske krise:

Anden verdenskrig blev på mange måder et vendepunkt. I de krigsførende lande blev stort set alle ressourcer sat ind på produktion af krigsmateriel. Og produktionen blev i vid udstrækning gennemført af kvinder og i et omfang, som aldrig er set tidligere. Produktionsapparatet blev optimeret til maksimal ydelse for at opfylde militærets behov, mens befolkningen manglede stort set alt.

Efter krigen, hvor militærets behov faldt drastisk, blev produktionen omstillet til at opfylde befolkningens behov for og længsel efter forbrugsgoder. Og pludselig går det stærkt. Med industriens enorme kapacitet, betjent af de oplærte kvinder og de hjemvendte soldater, bevæger den industrialiserede del af verden sig ind i en tidsalder, hvor en stadig og voldsom vækst i levestandard bliver en selvfølge. Men på to punkter går det galt. En sådan vækst i forbrug kræver råvarer, som man tidligere hentede i kolonierne stort set uden at betale for dem. Men efter krigen og som resultat af krigen bliver mange af udviklingslandene stadig mere selvbevidste, og stadig flere kolonier bliver selvstændige og kræver, at de industrialiserede lande skal betale for råvarerne. Som følge heraf og fordi den fortsatte vækst i levestandarden, er blevet større end den faktiske værditilvækst, opstår der et finansielt underskud primært på statsfinanserne, som landene i indbyrdes konkurrence søger at dække ved at tiltrække arbejdspladser og kapital gennem tilbud om lave skatter og afgifter.

Denne udvikling er fortsat over mange år og er i dag grundlaget for den økonomiske krise, der hærger de fleste industrialiserede lande. Statens underskud i disse lande er vokset sig så stor, at flere lande synes ude af stand til at betale gælden tilbage. Og udviklingen synes at forsætte.

Samtidig med denne krise står verden overfor et andet problem, der synes ligeså uløseligt: Vort fysiske miljø. Omkostningerne i forbindelse med at bevare og opretholde et sundt miljø er høje, uanset om det gælder industri, landbrug eller den private sektor. Derfor er det blevet en konkurrenceparameter landene imellem. Der afholdes den ene klimakonference efter den anden, men alle slutter med en pæn hensigtserklæring, der tilsyneladende ikke er bindende for nogen, idet ingen vil give afkald på retten til at forurene, når det at forurene giver det enkelte land fordele i forhold til de lande, det konkurrerer med.

Den økonomiske krise og det stadigt voksende problem med miljøet fylder meget i tiden og vil fremover komme til at fylde endnu mere. En løsning forudsætter nemlig, at de enkelte landes politikere i så fald skulle afkald på landets egoisme og

begærlighed. Men det gør ansvarlige politikere ikke, og slet ikke når ansvarligheden drejer sig om at blive genvalgt.

Og dog findes der en løsning i form af en global overnational myndighed. Denne myndighed har magt til:

- at sikre ensartede forhold for kapital og ressourcer, uanset hvilket land man etablerer sig i,
- at gennemføre bindende fælles mål for forurening og miljøbelastning for alle lande.

Og denne myndighed er vi på vej imod. I EU arbejder man foreløbig med en finanspagt, der skal tvinge medlemslandene til at få balance i statsbudgettet, for at modvirke intern konkurrence om arbejdspladser og kapital. Men det løser ikke problemet, hvis ikke lande som Kina, Indien, USA og Brasilien ikke er med. Derfor er finanspagten kun en skygge eller et varsel om det, der kommer og som ifølge profetien skal komme:

Verden forbereder sig på Anti-Krist, som skal få hele verden til at følge sig i undren og tilbedelse, når han forløser verden fra dens økonomiske vanskeligheder og den globale miljøødelæggelse.

* * *

Et tredje forhold, der fylder meget i tiden er begreber som demokrati, menneskerettigheder og social lighed.

Men først er det nødvendigt at forstå, hvad demokrati er. Slår man op i et leksikon vil man finde mange definitioner på demokrati, hvoraf de fleste indeholder et krav om et styre, der er valgt til enten at gennemføre folkets vilje (flertals diktatur) eller at udføre det, der er nødvendigt (det repræsentative styre) eller en kombination af de nævnte styreformer. Men disse definitioner er mangelfulde, for demokrati er mere end folkestyre gennem frie valg. Det er dybest set et spørgsmål om, hvordan de styrende forvalter magten. Specielt i de senere år synes det problem at vokse, fordi tolkningen af de enkelte landes grundlove har vist sig at kunne strækkes meget vidt. I vort land har grundloven kunnet strækkes blandt andet i forbindelse med suverænitetsafgivelse til EU og i forhold til indførelse af kirkelig vielse af homofile i Danmark. I forhold til det sidste er den danske stat ifølge grundloven forpligtet til at støtte folkekirken og dermed dens bekendelse. Men da vielse af homofile er i modstrid med kirkens bekendelse, er loven om kirkelig vielse af homofile i virkeligheden et brud på grundloven.

Demokrati er grundlæggende baseret på et menneskesyn, der respekterer, at hvert menneske skal elske sin næste som sig selv. Det indebærer, at den enkelte i ydmyghed må give afkald på egne fordele til bedste for næsten. Indholdet heraf stammer fra Jesus, der selv gav afkald på alt og blev lydigt til døden på et kors.

Hvor dette indhold bliver en grundfæstet del af et folks kultur, bliver det samtidig bærer af og grundlag for sandt demokrati. Og kun der, hvor det sande demokrati er til stede og praktiseres, bliver det menneskeværdigt at være ubemidlet eller at tilhører en minoritetsgruppe.

Demokrati i denne betydning tog sin begyndelse med reformationen, men forblev i lang tid uden udvikling – primært på grund af slaveriet. Men vækkelserne, hvor folk i stort tal i 1700 og 1800 tallet vendte sig til Gud, førte til slaveriets ophør og til indførelse af demokrati i mere eller mindre grad. At slaveriet stod i vejen for demokratiet er forståeligt, for hvis demokrati indebærer, at det er menneskeværdigt at være ubemidlet eller at tilhøre en minoritetsgruppe, så er slaveri det modsatte af demokrati.¹

I virkeligheden er sand demokrati en Guds velsignelse, som Gud har lovet det folk, der vender sig til ham. Demokrati kan nemlig aldrig komme af sig selv, for det naturlige menneske opgiver ikke sig selv og giver heller ikke frivilligt afkald på sine egne fordele til bedste for den næste, som man af natur gerne vil overgå eller ikke bryder sig om.

Lidt firkantet kan man sige, at det, der kommer nærmest det sande demokrati, blev givet primært til de lande, hvor den åndelige vækkelse førte til omvendelse og sand Guds frygt. Men det har ikke afholdt de fleste andre lande i verden fra at erklære deres styre for demokrati, uanset hvor fascistisk, kommunistisk eller simpelt diktatorisk det var eller stadig er.

Hvordan har demokratiet så udviklet sig? Det afhænger af det folk og de nationer, der forvalter demokratiet. Om det folk, der har vendt Gud ryggen, lyder det: "Da de ikke regnede det for noget værd at kende Gud, gav Gud dem hen til et uværdigt sind, så de gjorde, hvad der var usømmeligt." Rom.1:28. Og det synes at være en rammende beskrivelse af den demokratiske udvikling i de lande, som fik demokratiet som en Guds gave.

Tiden er fuld af militante og åndelige (religiøse) angreb på de demokratiske lande og deres institutioner, primært fra grupper med muslimsk baggrund. Og i Vesten tror man, at disse angreb kan nedkæmpes med våbenmagt, og at man med våben kan skabe demokrati i de lande, hvor diktatur og terror hersker. Man glemmer, at sand demokrati primært er afhængig af sindelaget i det enkelte menneske, og at det ikke har det mindste at gøre med magt og eller tekniske valgeregler, der bliver gennemtruffet og overvåget af geværer.

I den forbindelse lidt om menneskerettigheder: Efter anden verdenskrigs uhyrlige foragt for menneskeliv og menneskeret vedtog FN i 1948 sin menneskerettighedserklæring, og den europæiske menneskerettighedskonvention blev vedtaget 5 år senere i 1953. De er begge udformet primært af de vestlige demokratier, og deres indhold hviler grundlæggende på det bibelske bud, at du skal elske din næste som dig selv. Men det sker på forkerte forudsætninger. For indholdet i begge konventioner er ikke baseret på de forpligtelser og det ansvar, som det bibelske bud indebærer, nemlig, at mennesket giver afkald på sig selv til bedste for næsten. I stedet er fokus rettet mod den enkeltes ret og rettigheder.

---

¹ Eksempel: Indien har en befolkning på over 1,2 milliarder mennesker og kaldes af nogle for verdens største demokrat. Men for Indiens millioner af kasteløse er sand demokrati ukendt. Formelt gælder der demokratiske rettigheder for de kasteløse, men i praksis arbejder og lever de som slaver uden håb om social eller politisk retfærdighed. Organisationen Human Rights Watch anfører den 15.05.2012, at 167 millioner kasteløse i Indien udsættes for vold og diskrimination.

Men menneskerettigheder er ikke rettigheder, som mennesket per definition har krav på. Rettigheder er en Guds gave og velsignelse til dem, der holder hans bud.

Enhver kamp for rettigheder uden lydighed mod buddet om næstekærlighed fører derfor til frustration, egenkærlighed og selvtægt. Og fordi menneskerettigheder er blevet et krav og ikke en gave fylder de utroligt meget i tiden og vil fortsat gøre det uden at de sande menneskerettigheder blive fremmet.

At vende Gud ryggen indebærer, at man i stedet for at elske sin næste ender med at elske sig selv mere end nogen anden, idet man gør krav på egne rettigheder og muligheder på bekostning af andre. Når det sker, giver Gud det enkelte menneske og folket som helhed hen til et uværdigt sind på alle niveauer i samfundet. Politikerne giver ulykkeslove i strid med Guds lov, mens magtens mænd sætter fokus på egne fordele i stedet for deres klienters, som de er sat til at varetage. Og egenkærligheden tager overhånd og har bl.a. medført,

- at godt 40% af alle ægteskaber i Danmark opløses,
- at retten til livet er fjernet for uønskede børn, der dræbes før fødselen i moders liv,
- at retten til at have en biologisk far og mor ophæves,
- at mange forsøger at få hverdagen til at fungere på basis af et stofmisbrug.

Egenkærligheden har ført til en unaturlig erotisk dyrkelse af mennesket i både privat og offentligt rum, og deraf følger en ikke uventet og dog forfærdende stigning i pædofilisager både indenfor den enkelte familie og på bl.a. internettet. Men ret beset: hvordan kan man vente andet, når "Gud har bestemt, at lever man sådan, fortjener man at dø; alligevel lever de ikke bare selv sådan, men bifalder også, at andre gør det." Rom.1:32.

Har alt det ovenstående da noget med demokrati at gøre, og i givet fald, hvor fører det så hen?

Svaret er, at det har noget med demokrati at gøre, for hele vores samfundsorden i Vesten er baseret på det guddommelige krav, at enhver skal elske sin næste som sig selv, og at den, som gør det, vil Gud velsigne. Men når vi har vendt Gud ryggen og kaldt hans velsignelse for 'vore egne hænders værk' og har udfordret Guds hellighed i dyrkelse af kødets lyster, så har vi nedkaldt Guds vrede over os både som enkeltpersoner og som folk.

Efter Guds ord skal antikrist, der i Guds ord kaldes lovløshedens menneske, fremstå i de sidste dage for at forføre alle menneskene på jorden. Han skal gennemføre det, som demokratiet (Guds velsignelse) ikke bragte på grund af synden. De tegn, der tilsyneladende følger lovløshedens menneske, skal være: Frihed til de fortrykte, mad til de sultne, voksende velstand, tryghed, og social retfærdighed, og magt til at sikre, at dem, der bringer andre i fangenskab, selv kommer i fængsel.² Og hele verden skal undrende følge denne fører og forløser, hvis navn er

---

² Det sidste udtryk stammer fra Åb.13:10, der beskriver tiden under Anti-Krist, hvor specielt de kristne vil blive forfulgt og henrettet, fordi de fastholder Guds vidnesbyrd om sandhed og retfærdighed. Vi kender allerede i dag til, hvordan visse forhold kan blive stillet på hovedet. Eksempelvis må politikere gerne lyve, men om nogen kalder vedkommende for en løgner, risikerer han eller hun at blive dømt for injurier. Og i folkekirken har man forkastet

Anti-Krist. Han er indbegrebet af egoisme, for han skal få alle dem, der bor på jorden, til at tilbede sig. Hans magt skal synes uden ende, og han bliver givet at føre krig mod alle de hellige og at sejre over dem. Åb.13: 7.

Sådan er demokratiets fremtid, fordi vi ikke regner det for noget værd at kende Gud. Og alt dette, som netop nu sker for vore øjne, fylder meget i tiden. Og det, som skal ske, vil ske, fordi Guds ord er troværdigt.

* * *

Religion som et åndeligt eller sjæleligt fænomen er velkendt. Det gælder ikke alle religionskrigene, som vi har set dem i Nordirland, på Balkan, i Indonesien eller i alle de lande, hvor islam fører til sharia-lovgivning med forfølgelse af alle ikke-muslimer. Det gælder også den verdsliggørelse, der finder sted i såkaldt kristne lande i form af et skjult oprør mod Gud eller som en direkte udfordring af Guds hellighed. I Danmark møder vi det dagligt i bl.a. aviser og TV, men oftest i en form, der af de færreste opfattes som blasfemi, når fx Guds lov latterliggøres, eller når synden forherliges og ophøjes til at være kunst eller kultur.

Og så er det kun én side af sagen. I åndelig sammenhæng og i relation til Jesu genkomst er det ikke verdens, men menighedens stilling, der mere end noget andet har afgørende betydning.

I Danmark omfatter kristenheden både folkekirken, missionsforeninger og frie menighedsdannelser.

1. Om folkekirken:

Flertallet af danskere er medlemmer af folkekirken, men mange ved kun lidt eller ingenting om kristendom. Havde de gjort det, og havde de haft sande profeter og lærere til at vejlede dem, havde de ikke indført kvindelige præster og kirkelig vielse af homofile i modstrid med Guds ord. Folkekirken er som organisation blevet en skøgekirke, der har tilpasset sig i en rolle, hvor den som ceremoniel institution forsøger at tilfredsstille alles ønsker og behov for sjælelige og religiøse rammer og oplevelser. At kirken i denne rolle støttes af staten er desværre tilfældet og ikke uventet. Hvad Gud mener om den form for gudsyndelse, og om dens profeter og ledere er detaljeret beskrevet i Bibelen. Herren taler ved Jeremias os siger: "Hvor kan I sige: Vi er vise, og hos os er Herrens lov! Nej, de skriftkloges løgnegriffel virkede i løgnens tjeneste. De vise skal blive til skamme, ræddes og fanges. Se, Herrens ord har de vraget, hvad visdom har de?" Jer. 8:8-9.

"Så siger Hærskarers HERRE: Hør ikke profeternes ord, når de profeterer for jer. De dårer jer kun. *Deres eget hjertes syn fremfører de, ikke ord fra HERRENS mund.*" Jer. 23:16.

"Se, jeg kommer over profeterne, lyder det fra HERREN, de, som taler af sig selv og dog siger: "Så lyder det fra HERREN." Se, jeg kommer over profeterne, som profeterer og udspreder løgnedrømme, lyder det fra HERREN, og vildleder mit folk med deres løgne og pralen, og jeg har ikke sendt dem eller givet dem nogen befaling; de bringer ikke dette folk nogen hjælp, lyder det fra HERREN. Jer. 23:31-32

Guds ords tale om homofili, så man velsigner det, som Gud har erklæret for vederstyggeligt. Her gælder det for de hellige om udholdenhed og tro.

2. Om missionsforeninger og frimenigheder:

De fylder næppe meget i den enkelte danskers bevidsthed, og betragtes vel nærmest som en form for interesseorganisationer

Set udefra er de kristne organisationer topstyrede af primært mænd med en højere uddannelse og ofte i form af en teologisk embedseksamen. Det sidste var vel ikke i sig selv skadeligt, hvis den enkelte var som Paulus, der regnede al sin tillærte visdom for tab i forhold til det at findes i Kristus. Men det er ikke det billede, som organisationerne tegner, når dets ledere flittigt søger ind i råd og udvalg for at sikre organisationen og sig selv indflydelse i denne verden.

Om det enkelte medlem i organisationen anerkendes som kristen, synes i høj grad at være afhængig af den enkelte organisations historie og åndelige baggrund, der på forskellig vis sætter normen for, hvad den pågældende skal sige og gøre for at være accepteret som fuldgod kristen. At blive en kristen bliver fra tid til anden beskrevet som en proces eller udvikling, hvor man bliver fuldgyldigt medlem ved tilvending på trods af Guds ord, der siger, at ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny. Joh.3:3.

I de organiserede menigheder tages det tilsyneladende heller ikke for pålydende, når Gud siger om Helligåndens gerning i de troende: "Jeg vil give mine love i deres sind, og på deres hjerte vil jeg skrive dem, og jeg vil være deres Gud og de skal være mit folk. Og da skal ingen skal lære sin landsmand eller broder og sige: Kend Herren! Thi de skal alle kende mig, fra den mindste til den største iblandt dem." Hebr.11:10-11. I stedet har organisationerne i vidt omfang overtaget Helligåndens opgaver i menighederne, og organisationerne er blevet et lag mellem den enkelte og Gud, og det på trods af, at Jesus åbnede vejen ind for Guds ansigt for enhver, der tror på ham.

I menighederne har man i vid udstrækning taget farve af verdslig musik og underholdning. Og for at undgå, at det skal føre til opgør og splittelse, har man vedtaget at den slags i det mindste ikke er skadelig – sådan lidt afhængig af, hvordan man ser på det. Tilbage bliver spørgsmålet, om det så er menighedens opgave at tilfredsstille menneskets sjælelige og/eller kødelige behov for underholdning. Man synes helt at have glemt, at det er den Herre HERREN, der siger: "Ved omvendelse og stilhed skal I frelses, i ro og tillid er jeres styrke."

Jesus siger om sine disciple, at de er jordens lys og salt og føjer til, at når saltet har mistet sin kraft, så dur det kun til at hældes ud. Og hvornår har saltet så mistet sin kraft? Det har det, når det fx blandes med sukker. Sådan er det også med de menigheder, der mener at være salt, men samtidig vil være og handle som verden.

Alle menighedens aktiviteter koster penge, mange penge. Derfor har de kristne organisationer én stor og fælles bekymring: Penge. Denne bekymring lægges til stadighed over på menighedens medlemmer i modstrid med Jesus befaling om ikke at bekymre sig om penge eller midler, som Gud aldrig har manglet eller vil komme til at mangle, fordi han har skabt al guld og har magt til at give det til hvem, han vil.

Emnet er for stort til at blive behandlet fyldestgørende her. Men Jesus siger i forbindelse med vore jordiske behov: "I må ikke være bekymrede og sige: 'Hvad skal

vi spise, og hvad skal vi drikke, eller hvad skal vi klæde os i', for efter alt dette søger hedningerne, og jeres himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette." Og hedningerne, - det er jo dem, der er uden Gud og uden håb i verden. Hvorledes da med menigheden, der handler som hedningerne? Er den også uden Gud og håb i verden?

Det synes, som om menigheden har omformet Jesu ord: "Barmhjertighed vil jeg, ej slagtoffer!" til "Gavmildhed behøver vi for at kunne bringe slagtofre." Men Jesus vilje er stadigvæk barmhjertighed, ganske som da han levede. Og for fuldkommenhedens skyld, så fuldkommes al barmhjertighed kun i Ham, der bragte sig selv som slagtoffer for Gud.

Det er næppe topstyringen som sådan, men snarere topstyringens resultater, der har ført til, at mange Guds børn skiller sig ud fra de organiserede menigheder for at samles i mindre grupper eller husmenigheder, hvor de deler Guds ord. De samles i tillid til løftet om, at Helligånden skal tage af Jesus og give det til dem for at herliggøre Jesus i dem. Og de samles i tillid til, at hvor to eller tre er forsamlede i Jesu navn, der vil han selv være midt iblandt til stede.

Det er ikke uden grund, at Jesus stiller spørgsmålet, om han skal finde troen på jord, når han kommer igen. Sikkert er det, at Herren Jesus på hin dag vil finde megen åndelig aktivitet, som han ikke kan kendes ved, for mange skal høre Jesus sige: "Går bort fra mig, alle I, som øver uret, for jeg kender jer ikke!"

Til gengæld er det kun få, der skal høre Herren sige: "Vel du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget. Gå ind til din Herres glæde!"

De sande kristne er så få og svage, at de næsten kan forekomme usynlige i alt det, som er tidens fylde. Alligevel er de verdens lys og salt, og som sådan har de langt større betydning end alt andet, der fylder tiden.